

В ИМЕТО НА БОГА

ПРОВАЛЪТ НА ПОЛИТИЧЕСКОТО ХРИСТИЯНСТВО

HOLY
BIBLE

Данутат Браун

В името на Бога

ПРОВАЛЪТ НА ПОЛИТИЧЕСКОТО ХРИСТИЯНСТВО

Данутат Браун

Издава

maranathamedia.bg

септември 2018 г.

Съдържание

Християнството в човешките политики в противовес на християнството както е дефинирано от Исус	4
Тесните връзки между църква и държава в Америка	8
Религия в политиката не е нещо ново	13
Мисионерите и империята	20
Константин и Тръмп	23
Църква и държава в нацистка Германия	28
Бог ли е жесток или човекът?	36

Християнството в човешките политики в противовес на християнството както е дефинирано от Исус

В четвъртък Доналд Тръмп каза, че любимият му библейски стих съдържа фразата “око за око”.

Водещият на радио WHAM 1180 AM - Боб Лонсбъри запитва републиканския ръководител дали има любим стих или любима история от Библията, които са повлияли неговото мислене и характер.

“Е, мисля, че имам много. Тоест, знаете, когато навлезете в Библията, мисля, че са много. Толкова много,” отговори той. “А някои хора—вижте, око за око, това е нещо, което почти бихте могли да изречете. Това не е нещо особено приятно. Но нали знаете, ако погледнете какво се случва в страната ни, имам предвид, когато виждате какво се случва в страната ни, как хората се възползват от нас, как ни се подиграват, и как ни се смеят.”

<https://www.politico.com/blogs/2016-gop-primary-live-updates-and-results/2016/04/trump-favorite-bible-verse-221954>

Чули сте, че е било казано: “Око за око, зъб за зъб.” [39] А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. [40] На този, който би поискал да се съди с теб и да ти вземе ризата, остави му и горната дреха. [41] Който те принуди да вървиш с него една миля, иди с него две. [42] Дай на този, който проси от теб, и не се отвръщай от онзи, който ти иска назаем. [43] Чули сте, че е било казано: „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си.“ [44] Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, [45] за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрива и над

злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните. Матей 5:38-45

Това е един въпрос, който подчертава голяма част от политическия дискурс в Америка и обърква онези, които наблюдават Съединените Щати: Защо толкова много американски християни поддържат с посвещение Доналд Тръмп, който никак не изглежда, че подкрепя Исус? Нещо повече, защо Съединените Щати – една нация, която е толкова повлияна от християнските ценности, е толкова отдадена на агресивно-военна отвъд-океанска политика? Защо е тази нужда от могъщ ръководител; защо е тази отчаяна нужда Америка да бъде нация номер едно в света?

В християнството съществува голям когнитивен дисонанс, който нараства пропорционално на глобализацията. Той се състои в противоречието между мирното увещание на Исус да “обичаме враговете си”, и яростният Бог на отмъщението в Стария завет. На индивидуално ниво, обикновено християните са добри, следвайки образа и ученията на Исус. Но Божието старозаветно отношение от типа „стига толкова“ се изявява на макро/национално ниво, когато се занимаваме с езически/невярващи “други” от чужди страни. Сякаш уроците на Исус са замислени за нашето ежедневие в квартала, докато яростната воля на Бога е за онези нации, които не Го познават и не Му се покланят по същия начин като нас. Старозаветният Бог убива враговете Си, смазва ги и извършва геноцид над тях...нали? Това смята вероятно най-известният атеист в целия свят - Ричард Доукинс:

“Защитима е идеята, че Богът на Стария завет е най-неприятният герой във всички белетристики: гордеещ се със своята ревност; дребнав, несправедлив, непрощателен, властен, капризен; отмъстителен, кръвожаден, етно-прочистващ; женомразки, хомофобски, расистки, детеубийствен, геноциден, родоубийствен, чумав, мегаломаниакален, садомазохистичен, своенравен и злобен бияч.”

Преди да поклатите одобрително глава, понеже не сте християнин, или да изхвърлите тази книжка с отвращение, понеже сте християнин, моля проявете търпение. Ние вярваме, че има различен

начин да се разбере това, което се случва в Стария завет, и, че Исус ни е дал очилата, с които да направим това. Но това изисква изследване, смирение, търпение и емпатия. В обмислянето на всички тези неща има благословение, само ако си проправим път през травмата на едно всемогъщо образуване, което се носи над нас, което си представяме, че е готово да ни убие по всяко време. Но това ли е Богът, при който Исус казва, че щял да се възнесе? Възприеманият от Ричард Доукинс Бог е един, който е създаден от човечеството по нашия собствен образ, а не такъв какъвто е Той наистина. Надявам се, че, чрез това изследване, ще можем да започнем да виждаме какъв действително е *нашият* характер – дефектен, небрежен, страховит, а *Божият* действителен характер – милостив, жалостив, обичащ всички хора; за да можем да достигнем до едно по-добро разбиране за човешкото състояние – откъде сме дошли, накъде отиваме, и най-накрая да се помирим с нашия Създател.

Като полутаиландец и полуамериканец, който е израснал в Тайланд, аз бях вбесен и същевременно разтревожен заради империалистичния поход на Съединените Щати, които принуждаваха всяка страна да се съгласи с тях. Като повечето неамериканци, аз разбирах случващото се с езика на себеоправданието и смятах, че става въпрос само за личен интерес, пари, власт и ресурси. Бях твърд демократ, който е против намесата на САЩ в чуждестранните отношения, и бях ужасяван от републиканските призови за война и техните тактики за всяване на страх и истерия. Бях шокиран да науча че макар САЩ да имаха огромен дълг и сериозни вътрешни проблеми като бедност, домашно насилие, епидемия от нарко-зависимости, неосигурени училища, и едно пълнешо затворите население, въпреки това голямата част от средствата отиваха за военни цели. Учудвах се, че САЩ имаха войници на служба в 150 страни по света. Защо доминирането над другите народи бе такъв приоритет?

(<http://edition.cnn.com/interactive/2012/04/us/table.military.tries.oops/>)

Израствайки в светски дом, с баща атеист и майка будистка, аз също бях отвратен от християнското право в американската подкрепа на войната и от републиканската партия (на която гледах като на военна партия, а сега знам, че и двете партии са за войната, само че републиканците са по-бомбастични и директни в това), и от това, което смятах за християнство – една религия на войната и насилието. Много тайландски будисти разсъждават по същия начин, а също и много светски хора от Европа, Япония, Индия и т. н. Едва много години по-късно, когато срещнах една дама от Нигерия докато защитавах магистърската си степен в Уелс, започнах да се отварям за различна картина (повече за това по-късно).

Лъжейки за Ирак, че имат оръжия за масово унищожение, Джордж Буш само задълбочи гнева ми. Бивайки новороден християнин, той ме накара да свързвам насилието, потисничеството и маниакалната нужда от контрол с християнството, и с християнския Бог. Бог беше един доминиращ Бог на силата, който изгаря и изпраща в пъкъла за една цяла вечност всички онези, които не са съгласни с него. В това нямаше толерантност и зачитане на различния тип душевност. Ето защо моят баща, американецът, се беше отказал от християнството през втората половина на 60-те, и затова, независимо колко мисионери отиват в чужбина, е трудно да се надмогне тази картина за Бога, която имат хората. Исус като такъв, който представя характера на Своя Баща, беше изгубен от погледа. Ако подозираме, че има Дявол – едно същество, което повече от всичко друго, иска да очерни характера на Бога, тогава той не е ли успял напълно? Но Исус казал, че Отец е точно като Него...

Исус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца? (Йоан 14:9)

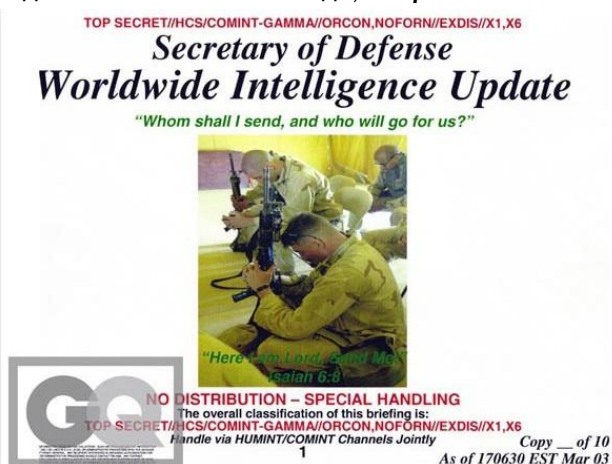
Тесните връзки между църква и държава в Америка

Подозренията ми за характера на християнската вяра изглежда бяха правилни, когато чувах истории като следната:

Бившият секретар на защитата Доналд Ръмсфелд постави стихове от Библията на челно място в "Допълнението на световното разузнаване" представено пред президента Джордж У. Буш...

Всяка корица представя вдъхновяващи цветни фотографии – молещи се войници, млад човек, който се подготвя за битка, падащата статуя на Садам. Заедно с тях има и цитати от Библията – някои от тях, отнасящи се до осигуряването на сила за войниците, но други за благочестието на каузата.

До една снимка на американски танк се намира този цитат: "Отвори вратите, за да може да влезнат праведните народи - народът, които пази вярата. Исаия 26.2" Снимка на двама войника придружава цитата: "Кого да изпратя, и кой ще отиде за нас. Ето ме Господи, изпрати ме! Исаия 6:8"

Снимка на Американски танк при залез е положена върху следното: "Затова облечете се с пълното всеоръжие на Бога, та като дойде злият ден, да сте способни да стоите за земята си, и след като сте извършили всичко, да устоите. Ефесяни 6:13"

Журналът
„Уолстрийт“

TOP SECRET//HCS/COMINT-GAMMA//ORCON,NOFORN//EXDIS//X1,X6

*Secretary of Defense
Worldwide Intelligence Update*

Commit to the LORD whatever you do, and your plans will succeed.

Proverbs 16:3

NO DISTRIBUTION – SPECIAL HANDLING

The overall classification of this briefing is:

TOP SECRET//HCS/COMINT-GAMMA//ORCON,NOFORN//EXDIS//X1,X6

Handle via HUMINT/COMINT Channels Jointly

Copy ___ of 16
As of 010530 EST Apr 03

1

TOP SECRET//HCS/COMINT//

*Secretary of Defense
Worldwide Intelligence Update*

*It is God's will that by doing good you should
silence the ignorant talk of foolish men.*

1 Peter 2:15

NO DISTRIBUTION – SPECIAL HANDLING

The overall classification of this briefing is:

TOP SECRET//HCS/COMINT//

Handle via HUMINT/COMINT Channels Jointly

Copy ___ of 16

As of 070530 EDT Apr 03

1

Когато един страничен наблюдател вижда тези неща, това прави християнството да изглежда като един политически инструмент

в ръцете на власт-имащите. Можем само да си представим какво си мисли един мюсюлманин, когато вижда такива неща, но не е нужно да се казва, че това не го прави да иска да е като християните. Дълбочините на лицемерието са повече от това, което би могло да се изтърпи, когато горните се съпоставят с изявление като това на Йоан Кръстител към войниците, когато те го питали какво трябва да правят:

Питаха го и военнотружешци, като казаха: А ние какво да правим? Каза им: Не насилвайте никого и не наклеветявайте; и се задоволявайте със заплатите си. Лука 3:14

Исторически, Съединените Щати са най-християнската държава в света. Християните от всички страни изпращат бъдещите ръководители на своите църкви да учат теология в Съединените Щати. Също както богатството на Саудитска Арабия се използва, за да се оформя исляма по света по образа на исляма в Саудитска Арабия (Уахабизмът), така и богатството на Съединените Щати поддържа една форма на християнство, която е одобрена от САЩ. Това е естествен процес, защото религията не може да бъде премахната от културата, в която се намира, и затова американското християнство е много американско, а САЩ разпространяват глобално това християнство, също както правят холивудските филми, Кока кола и Фейсбук. Християните в Америка също обичат да се присъединяват към армията – да стават войници на/за Бога. Това се осланя на допускането, че, с операциите си, американската армия върши Божиата воля. Исус казва да излезем и да учим народите, но казва ли ни да победим народите? Споделяйки тези списъци на всички политически „интервенции“, които САЩ са осъществили (другояче казано опити за промяна на режима), консервативните хора могат да запитат: но в древни времена Бог не се ли е намесвал в делата на народите, използвайки Своята нация Израил? Моят отговор е: “има ли разлика между Божието царство и царствата на хората?” Идеята на тази книжка е да ви насърчи да прочетете книгата ‘*Agape*’ - едно драматично преосмисляне на старозаветните истории и Божия характер. Докато разглеждате списъка, помнете, че всяка страна в него си има своята уникална история, и затова си струва да изследвате повече за това самостоятелно.

**Побеждаване на правителствата на други народи:
Господарският списък**

* = успешна победа

Китай 1940-1960	Ангола 1975, 1980-те
Албания 1949-1953	Заир 1975
Източна Германия 1950-те	Португалия 1974-76 *
Иран 1953 *	Ямайка 1976-80 *
Гватемала 1954 *	Сейшелски о-ви 1979-81
Коста Рика средата на 1950-те	Чад 1981-82
Сирия 1956-7	Гренада 1983 *
Египет 1957	Южен Йемен 1982-84
Индонезия 1957-58	Суринам 1982-84
Британска Гвиана 1953-64 *	Фиджи 1987 *
Ирак 1963 *	Либия 1980-те
Северен Виетнам 1945-73	Никарагуа 1981-90 *
Камбоджа 1955-70 *	Панама 1989 *
Лаос 1958 *, 1959 *, 1960 *	България 1990 *
Еквадор 1960-63 *	Албания 1991 *
Конго 1960 *	Ирак 1991
Бразилия 1962-64 *	Афганистан 1980-те *

Доминиканска република 1963 *	Сомалия 1993
Франция 1965	Югославия 1999-2000 *
Куба 1959 до скоро	Еквадор 2000 *
Боливия 1964 *	Афганистан 2001 *
Индонезия 1965 *	Венецуела 2002 *
Гана 1966 *	Ирак 2003 *
Чили 1964-73 *	Хаити 2004 *
Гърция 1967 *	Сомалия 2007 до днес
Коста Рика 1970-71	Либия 2011 *
Боливия 1971	Сирия 2012
Австралия 1973-75 *	Украйна 2014

<http://williamblum.org/essays/read/overthrowing-other-peoples-governments-the-master-list>

⁵² *“Върни меча на мястото му,” му каза Исус. “Всички които се залавят за меч, ще умрат от меча. Матей 26:52*

Религия в политиката не е нещо ново

Повечето светски интелектуалци в наши дни подценяват влиянието на религиозното мислене върху събитията, които са оформили настоящето. Църквите (особено католическата) са по-стари и по-стабилни институции от правителствата, и понеже това е така, те често могат да планират по-дългосрочно, докато изборните правителства биват сменяни на всеки няколко години. Религиозната обосновка за дадена политика може да се окаже неразбираема за нерелигиозните хора (както е при повечето хора днес), и това, заедно с липсата на интерес към история у съвременния човек, прави религиозно-историческият процес да изглежда като магическо мислене, което искаме да избегнем. Обаче резултатите си остават. Ще дам един пример с Декларацията на Балфоур от 1917 г., която се смята за изключително важен правителствен документ, който стартира процеса за създаването на съвременната държава Израел.

“Негово Величество гледа с благоволение на учредяването на един национален дом в Палестина за еврейския народ, и ще използва най-добрите си начинания, за да улесни постигането на тази цел, като се разбира ясно, че не може да се извършва нищо, което да издига предрасъдък срещу гражданските и религиозните права на съществуващите в Палестина нееврейски общества, или правата и политическия статут, които имат евреите във всяка друга страна.” – Декларация Балфоур

На повърхността това изглежда като нормално политическо писмо, което се основава на реална политика, вероятно заради еврейското влияние в британската политика. Но в него се съдържа много повече. Много християни ционисти, в това число и самият Балфоур, искали еврейска държава в Палестина, защото гледали на това като на необходима стъпка в апокалиптичните пророчества на Библията. Те имали усещането, че подготвят ускоряването на 2^{то} идване на Исус, края на света, и едно формиране на райска нова земя.

Не трябва да е изненадващо, че християнските ционисти в Англия са имали голямо влияние върху издаването на Декларацията Балфоур. Според британския външен секретар Голдман, „религиозните възгледи“ на лорд Артър Джеймс Балфоур „са повлияли политическите му решения, и по-специално по въпроса за завръщането на евреите в Палестина, което той вярвал, че щяло да бъде изпълнение на библейско пророчество.“ Декларацията от Балфоур, която била занесената на лорд Лайнъл Уолтър Родшийлд – титулярен президент на Британската ционистка федерация, била толкова религиозен документ, колкото и политически. “Учредяването на национален дом за еврейския народ в Палестина ” представляло християнските убеждения за една месианска реалност. Декларацията Балфоур не била просто един документ на международната дипломация и признаване на еврейските аспирации от висшата власт.

<https://www.jpost.com/Opinion/Christian-Zionism-and-the-Balfour-Declaration-508034>

Голяма част от света се чуди защо Америка подкрепя така ревностно Израел, смятайки, че това е, защото евреите имат толкова силно влияние в американското правителство. Макар да съществува порядъчно голямо еврейско население в Америка, подкрепата за Израел идва повече от евангелските християни и тяхното разбиране на религиозната доктрина, и по-специално пророчеството; ето защо американското правителство е толкова твърдо и безкомпромисно в своята подкрепа на Израел, често до там, че подкопава собствената си сигурност. Ако мюсюлманският свят разбираше това, (което вярвам, че до известна степен е така) той би ни накарал да се разтреперим.

Ако чрез Гугъл потърсите изразите ‘Декларация Балфоур’ и ‘пророчество’, ще излязат хиляди попадения на хора, които показват това като пример за изпълнение на пророчество, и, че сме в края на времената. Проблемът в едно такова мислене е, че това би означавало, че правителствената политика може да повлияе, и дори да определи действията на Бога в този свят. Тази идея подкопава

традиционните протестантски позиции за отделяне на църква и държава. Ако правителството може да ускори завръщането на Исус в този свят, ако може да лансира една политика, която е според волята на Бога, ако може просто да плаща на мисионери, за да разпространят вестта – тогава не е ли разумно християните да се присъединяват към правителството, за да помогнат за свършването на нещата? Това би било много по-ефективно отколкото излизането навън за евангелизъм на улицата, без финансови средства и подкрепа. Това е мисленето, което беше изразено от Майк Пенс – заместник министър председателя на Доналд Тръмп пред християнската ционистична група „Джон Хаги“ в неговата реч ‘Християни обединени за Израел’ през 2017 г., и неговата идеология е едно продължение на идеологията на онези, които имали влияние върху Балфоур през 1917 г. Следната статия от Вашингтон Пост обяснява това:

Какво е християни обединени за Израел (ХОИ)?

Основана през 2006 г. от Джон Хаги – пастор на мега църква от Сан Антонио, който [лансирал Доналд Тръмп за президент през май 2016 г.](#) ХОИ е най-голямата произраелска група в Съединените Щати, която твърди, че има повече от 3 милиона членове и събира стотици милиони долара за про-израелската кауза.

ХОИ е една от най-видимите изяви на християнския ционизъм в Съединените Щати днес.

Почакайте, какво е християнски ционизъм?

Християнският ционизъм е една идеология за политическа и материална подкрепа на Израел, основаваща се на християнско апелиране чрез Библията. Днес, християнските ционисти вярват, че учредяването на Израел през 1948 г., неговата военна победа през 1967 г., и продължаващият му конфликт с палестинците и околните арабски нации, са пророкувани в Библията, и са тясно свързани със завета на Бога с еврейския народ.

За разлика от другите евангелски християни, които не гледат на съвременната държава Израел като на нещо, което е пророчески значимо, християнските ционисти

настояват, че съдбата на Съединените Щати се определя от това колко ревностно подкрепят Израел. Може би най-цитираният от християнските ционисти стих е Битие 12:3, където Бог казва на Авраам: “Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онези, които те проклинат.”

Про-израелските лица на служба не са особена рядкост в САЩ. По какво се различава християнският ционизъм на Пенс?

Първата и последната изключителна черта на християнския ционизъм на Пенс е неговото вярване, че държавата Израел е едно изпълнение на библейското пророчество. Както самият Пенс се изразил пред една зала от дипломати през май: с учредяването на Израел през 1948 г., “буквално се осъществи едно пророчество.” Пенс, обаче, благоразумно се въздържа от спекулиране с бъдещо изпълнение на пророчеството - спорна практика в кръговете на християнския ционизъм, а със сигурност и извън тях. Идвайки от заместник председателя, една такава спекулация би могла да предизвика сериозна загриженост към усилията на администрацията да прокара мирен договор.

Съществува втора, по-фина тема в мисленето на Пенс: Израел като знак за Божията „вярност.“ Темата за верността е насочена към една по-конкретна евангелска цел през последните десетилетия, докато Пенс и други християни се чувстваха готови за битка в един все по-светски сектор на обществото. Съществуването на Израел предоставя емпирично доказателство, че “сам Бог е изпълнил обещанието си към своя народ,” казано с думите на Пенс. Верността на Бога играе специална роля за християнските ционисти, които вярват, че независимостта на Израел е доказателство за намесата на Бога в делата на хората. Следователно съдбата на Израел, е основно богословско вярване: Бог е верен на словото си само, ако Израел благоуспява.

<https://www.washingtonpost.com/news/made-by-history/wp/2017/07/17/what-you-need-to-know-about-mike->

Започвате ли да виждате защо е важно как разбираме волята на Бога? Ако сте християнин, тези странни противоречия трябва да бъдат разрешени. Тези проблеми са притеснявали доста нас, хората от екипа на fatheroflove-bulgaria.com и ние сме прекарвали години в опита си да ги проумеем. Как Бог иска от нас да Го разбираме, и да разбираме волята Му за нас, и как трябва да се отнасяме към една такава християнска идеология? А за онези, които не са християни, тези неща са напълно странни, и особено на тях ние препоръчваме да размислят за тези неща, защото светът около нас е оформян от сили, чиято обосновка е религиозна, и, ако не разбираме това, в тъмнината ще се опитваме да се хванем за сламка. Необходимо е едно критично познаване на теологията и религиозната история, за да се осъществи положителна промяна в обществената сфера, дори и самите вие да не сте религиозен човек.

Защото нещата не са се променили чак толкова, само дето днешният човек познава по-малко историята от този в миналото. Хората продължават да виждат изпълнение на пророчество в своите ръководители. Това е същата мисловна линия, която следват много християни, които подкрепят Тръмп; те го сравняват с невярващия цар на Персия – Кир, за когото Бог заявил в Исая 44-45 гл., че е Негов слуга и Негов помазаник. Те знаят, че Тръмп не е истински християнин, знаят, че е морално покварен, но все още гледат на него като на използван от Бога, точно както е бил Кир.

Щом веднъж Доналд Тръмп се превърна в сериозен съперник в президентското номиниране на Републиканската партия през 2016 г., някои християни започнаха да гледат на него като на инструмент за избавлението. Тази идея дойде предимно от теологичната прослойка, която Тръмп ухажваше: телевангелисти, петдесятници и търгащите за здраве и богатство. Тя дойде от хора като Ланс Уолнау – публичен евангелски говорител, който се срещна с Тръмп по време на кампанията му, и от

2015 г. насам, пише статии, които сравняват кандидата с Кир. През цялата история, твърдеше Уолнау, Бог е използвал езически ръководители, за да въвеждат в сила неговата воля и да защитават неговия народ. Също както Кир бил могъщ ръководител, помазан от Яхве да прекрати изгнанието, така и Тръмп е “черешово топче за духа на политическата коректност.” Накрая Уолнау публикува теорията си в една книга със заглавие Божият хаотичен кандидат (2016 г.). Точно преди изборите тя достигна номер деветнадесет в списъка на Амазон за бестселъри, и други продължиха да правят това сравнение. През март 2018 г., израелският премиер Бенджамин Натаняху посети Съединените Щати и се присъедини към припяванията на евангелистите. “Еврейският народ има дълга памет,” каза той на Тръмп в Овалния офис. Те помнят Кир. “Преди две хиляди и петстотин години той обявил, че еврейските изгнаници във Вавилон могат да се върнат и да построят отново храма ни в Ерусалим.”

<https://harpers.org/archive/2018/05/exiled/>

Но противоречието отново се появява. Човешките правителства се движат със сила/насилие. Съвременният Израел бил създаден с употребата на сила/насилие. Исус използва ли сила/насилие? Христос иска ли да примирим света с Неговия Баща чрез сила/насилие? Дали това е част от името Му, от характера Му? А това ни води до един по-важен въпрос – дали управлението на Бога е като човешкото? Дали то се движи чрез сила/насилие? Дали Неговите закони са такива само защото Той ги е заповядал, подобно както са човешките закони, които могат да бъдат произволно променяни по всяко време; или Божиите закони са замислени от гледна точка на това как функционира тъканта на реалността в наша полза?

Меган О`Гийблин, авторът на цитираната по горе статия (Харпър), изучавала теология в известния Библейски Институт Мууди през първите години на нашия век, но по-късно се отказала от вярата си. Тя завършва своята статия със следното тъжно и мъчително описание на собствените ѝ съмнения относно Божия характер:

*Макар че заместник министър председателят обича да черпи от старозаветните обещания за изкупление, тези текстове са подкрепяни от един морално-брутален стимул, който е трудно да се примири с ученията на Христос. Израел винаги получава това, което заслужава—наказание или избавление—но останалите, които търпят вторична загуба в този кръговрат са толкова много. Има врагове на Израел, които са изклани безмилостно. А безбройните чужди племена, които са уловени насред битката—групи, заселили се на територии, които Бог е планирал за Юда, или народи, чиято религия застрашава чистотата на евреите. Прехвърлянето на властта (от тях към Израел) се появява като едно кратко допълнение на тези истории, често само в рамките на едно единствено изречение: **Те изгориха всички градове, където бяха се заселили мадиамците, а също и всичките им лагери. Спомням си как минавах през тези пасажи, когато бях в библейското училище, борейки се с първите сенки на съмнение, опитвайки се да разбере, без успех, защо толкова много хора е трябвало да страдат заради изкуплението на една група - защо тази продължаваща драма между избраните и техния Бог е трябвало да струва толкова ужасно скъпа цена.***

Ние сме това, което гледаме, това за което мислим. Спектърът на Бога на Авраам, Исаак и Яков се простира много над нашия свят. Кой е този Бог? Дали е вярно това, което казал Исус, че: “ако си видял Мен, видял си Отец”? Дали Отец е наистина като Исус? Но какво се случва в Стария завет? По този въпрос се свържете с нас за книгата „**Agape**“ и ще дадем даром на всички, които искат да четат.

Мисионерите и империята

Повечето презокеански мисионери са от Съединените щати. През 2007 г. изучавах арабски и исляма в Йордан – една страна в Средния Изток между Ирак и Израел. Заради многото случаи на

вмешателство на ФБР в политиката на Средния Изток, аз и други американци, които учехме един семестър в университета на Йордан, бяхме запитвани дали не сме агенти на ФБР, или понякога направо ни обвинявах, че сме такива. На много от мисионерите също се гледа с подозрение. Много народи гледат на мисионерите като на пионери на западния контрол от челната линия. Индия, например, все още отказва да допусне мисионери, защото се смята, че те подкопават техния национален суверенитет. Прочетете тази превъзходна статия: 'Религиозните кръстоносни походи', от която представям само извадка. Писана е от един индиец, който е обезпокоен за националния суверенитет на своята нация:

Връзката ФБР-църква била една от темите на проучването осъществено от Сената в САЩ през 1975 г. Той случайно бил познат като Църковният Комитет, понеже бил оглавяван от сенатора Франк Чърч (англ. Църква), и според архива¹, ФБР са ги информирали за най-малко "14 плана под прикритие, които включвали директно използване на 21 души", които били американски духовници или мисионери. Докладът продължава с това, че някои от тях "били там през август 1975 г., и според ФБР, били използвани само за събиране на разузнавателна информация, или, при един случай, за незначителна роля в подsigуряване прикритието на друг активист."

Следната извадка от доклада на Църковния Комитет говори сама по себе си и подчертава опасностите от допускането на чуждестранни мисионери в Индия.

"ФБР плащали заплати, бонуси, или разходи на религиозния персонал, или помагали за финансирането на движени от тях проекти. Повечето лица били използвани с цел прикрити действия. Няколко участвали в проектите на мащабно прикрито действие в средата на

1 archive.org/details/finalreportofsel01unit

шестдесетте, и били насочвани към „конкуренция“ с комунизма в Третия Свят....

От скорошните връзки най-пагубна изглежда е била тази на един щатски свещеник, който работел за ФБР като информатор за несъгласието между религиозни лица и студенти.

Що се отнася до по-ранните случаи, един от тях представя пример за размаха с който ФБР използвали конфиденциалните пасторски отношения. ФБР използвали пастора на една църква в Третия Свят като “главен агент”, за провеждането на проекти с прикрито действие. Използвали го също да информира за местности, да оценява, да придобива имуществва, и да набира членове. Събирал информация за политически промени и лица. Лансирал пропагандата на ФБР в местната преса.

Според описанието, което ФБР дава за случая, анализите на пастора се базирани на дългосрочните му приятелства с лицата, а агентите, които работели под негово командване “го познавали добре що се отнася за професионалния му живот.” Първоначално ФБР осигурявали само спорадични възнаграждения за пастора в замяна на услугите му; по-късно, за един период от над десет години, ФБР му плащали заплата, която достигала над 11 414 долара годишно.”

Сумата 11 414 долара от тази извадка предполага, че въпросната страна е най-вероятно Индия, тъй като обменната ѝ стойност възлиза до едно число от порядъка на един лак рупий, ако използваме за сравнение настоящия валутен курс. Освен че била кръгла сума пари, тя е и значителна за Индия през 70-те години.

След създаването на ФБР, мисионерите християни играли много важна роля при дестабилизирането на различни

страни и провеждането на шпионски дейности в полза на ФБР. (<http://indiafacts.org/religious-crusades-cia/>)

Не е чудно, че съществува толкова много недоверие в християните. Всички мисионери, но особено американските (в това число и от страните членки на НАТО) мисионери трябва да си дадат сметка за тази история, когато се учудват защо е толкова трудно да се евангелизира. Стойността на щатските долари имат значителна стойност в Третия свят, и бюджетът на ФБР изглежда като почти безкраен.

През 1977 г. бил въведен закон, който забранявал на ФБР да използва журналисти и мисионери. Но в 1996 г. станало ясно, че законът можел да бъде заобиколен, в случай, че има “особено специална заплаха за националната сигурност”, или, ако мисионерите надзорници са съгласни, че това е така. (<https://wapo.st/2wVm3P2>)

Наскоро имаше новина, че християнска НПО е използвана като параван за осъществяването на шпионаж в Северна Корея, а така също и една група, която била изгонена от Венецуела.

“Мисионерите тук в Съединените Щати са били прекалено свързани с ФБР,” каза наскоро заслужил професор по социология в Източния Университет, основател и президент на Евангелската Асоциация за Подпомагане на Образованието.

“Например, много често, когато мисионерите се завръщали от дадено поле, ако са служили на места като Пакистан и Афганистан, ФБР ги привиквало във Вашингтон,” казал Камполо в един аудио запис, публикуван в RedLetterChristians.org. “Твърде често мисионерите отивали във Вашингтон, за да бъдат разпитвани: Кои са ръководителите в селата, в които работехте? Какво беше отношението на хората в църквите към Съединените Щати?”

<https://baptistnews.com/article/campolo-says-us-missionaries-too-close-to-cia/#.W44Ess4zJlw>

Изглежда често е зависело от самите мисионери дали искат да работят за ФБР. Несъмнено ФБР имат „моркови“ и „пръчки“, за да насърчат тяхното сътрудничество, но тук изниква въпросът: защо мисионери толкова често смятат, че това е нещо нормално? Америка била образувана на база отделянето на църква и държава, но, ако е в интересите на правителството да използва църквата, а църквата държавата, тогава със сигурност трябва да бъде лансирана една теология, която да съдейства за ползата на двете страни. Това не би било нищо ново за историята на християнството. Наистина, изглежда, че Америка, която е възприела целия символизъм на Древния Рим, също следва религията и политическата траектория на Римската Република/Империя.

⁹ Това което е било, е това което ще бъде; и това което е направено, е това, което ще се направи: и няма нищо ново под слънцето. Еклисиаст 1:9

Константин и Тръмп

Какво мислите за римския император Константин Велики, който в 313 г. сл. Хр. сложил край на преследването на християните, превърнал християнството в религия на държавата, и станал първият християнски император? Добро или лошо е това? Разбирането ви за това събитие разкрива много за това как схващате историята, закона и евангелието. Ако напишете в Гугъл ‘Константин’ и ‘Тръмп’ ще намерите две статии, които са съгласни с това, че двамата ръководители са подобни – едната обаче казва, че това е нещо положително, докато другата, че е нещо отрицателно.

Ето какво пише човекът, който смята, че това е нещо добро:

Християните не могат да говорят свободно. Религиозната свобода е атакувана. Обществото е материалистично и неморално. Западната цивилизация е изправена пред огромни заплахи, отвътре и отвън. Очевидно, явяващият се могъщ ръководител не е някой светия.

Мислите си за Америка през 2016 г.? Но става въпрос за Рим през 312 г.

Ръководителят е Константин, и той се съревновава да стане римски император. Константин имал много недостатъци: имал много жени и дори умъртвил една от тях. Бил изключително амбициозен, безмилостен генерал и политик. Но е останала една легенда, че той е имал едно преживяване подобно на „Пътя към Дамаск“ - видял е видение, обърнал се е към християнството, триумфирал над опонентите си и станал велик император на Рим.

Константин не само щял да спаси Римската империя, но също и да освободи християнството. Той подписал Миланския едикт през 313 г., давайки право на християните да упражняват своята вяра и да говорят свободно. Това било достатъчно, за да може християните да участват свободно в обществената сфера, така че да могат да разпространят християнската вест до краищата на империята и да християнизират една езическа култура.

Самият Константин не бил стълб на добродетелта, но създал една среда, която давала свобода на християните да повлияват обществото. Ранните християни били напълно способни да повлияват сами на обществото; всичко което им било нужно от страна на императора било свободата да правят това.

Ако превъртим напред към 2016 г., ще видим много очевидни сходства. Западното общество има много проблеми. Консервативните християни имат разрешения за много от тези проблеми, но не могат да ги изразят свободно в обществения сектор заради ендемичната политическа коректност и културата на Марксизма.

На консерваторите не им липсва воля, добри аргументи и добре изразяващи се защитници; това което им липсва е - свободата да говорят без заобикалки по социалните проблеми, без да бъдат освирквани от отмъстителите на светското прогресивно крило, като такива, които „обиждат“ определени групи от народа. Доналд Тръмп е единственият, който може да ни даде една такава свобода.

<https://www.mercatornet.com/articles/view/is-trump-the-new-constantine/17800>

Всички можем да се съгласим, че живеем в отчайващи времена, но дали това от което се нуждаем е ръководител, на който да предадем суверенитета си? Правилно ли е, като християни, да подсигурияваме безопасността си като предаваме част от свободната си съвест на държавата, а също и като използваме репресивни мерки спрямо нехристиянските идеологии? Нещо повече – кое е по-важно: сигурността или свободата? Днес много хора не могат да разберат големия възход на фашизма в ранната част на ХХ век, но ситуацията била такава, защото демокрацията била виждана като все по-неефективна и недостатъчна. Днес е същото – демокрацията все повече се смята за неспособна да се справи с кризата, която изглежда всеки момент е готова да се развихри на хоризонта. Този първи коментатор вижда Константин като нужен, за да „спаси“ християнството, подарявайки му най-накрая „славата“, която то заслужава. Но приемане от човешките власти ли е имал предвид Исус, когато е казал: **“Отдайте Кесаревото на Кесаря, а Божието на Бога”?** Марко 12:17.

Забележете как този 2^{ри} автор прави същото сравнение между Константин и Тръмп, но го тълкува напълно различно:

Възкачването на Тръмп на трона на Американската власт също идва в едно време, когато християнската цивилизация е сериозно атакувана.

Радикалният Ислям е бълвал демоничната си омраза срещу християните по целия свят (както и срещу евреите и други малцинства). В същото време, светският хуманизъм, ако не друго, то поне напълно е детронирал библейските вярвания в Запада.

Обаче смайващата победа на Тръмп донесе нова надежда, че и двете сатанински атаки могат да бъдат преодоляни. Десетилетията на западащи библейски ценности могат да бъдат възстановени чрез политическа сила. Което разбира се не може да се получи. Въпреки това той е обявяван за новия шампион на вярата, макар че искреността на вярата му, подобно на тази на Константин, е под въпрос.

Което ме довежда до най-негативния предзнаменователен паралел.

И двамата мъже, когато дошли на власт, били изправени пред една деликатна ситуация, която разтърсвала благополучието на техните светове. При Константин това бил един теологичен дебат върху божествеността на Исус. При Тръмп – Израелския/Палестинския конфликт.

Ние знаем как Константин се е справил с неговия проблем. Свикал икуменически събор в Никея през 325 г. сл. Хр., поканвайки присъствието на християнските ръководители от цялата империя. Обещал да действа само като рефер между воюващите теологични групи. Но нещата не се развили по този начин.

В историята е записано, че той ръководел събора облечен в лилаво, седнал на златен стол и изглеждащ като “небесен вестител на Бога покрит със злато и скъпоценни камъни” (Слава на Бога във висините, Джоел Хемфил, с. 414). Със своето внушително царско присъствие, той притискал събора към приемането на едно теологично решение, което целия християнски свят можел да пренебрегне само под смъртна заплаха. Както докладва Американската академична енциклопедия. “... това бил първият път, когато

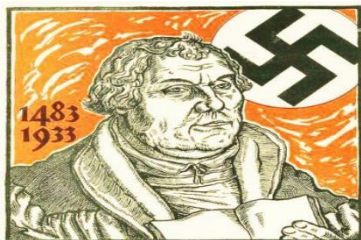
той използвал императорския си пост, за да наложи едно установяване на нещата.”

Останалото, разбира се, е история. Чрез създаването на една християнска теокрация с подкрепяни от държавата доктрини, светът и църквата били слети. Отнело повече от 1400 години след това, за да може Американската революция да освободи вярващите от този безбожен брак.

<http://www.israeltoday.co.il/NewsItem/tabid/178/nid/31431/Default.aspx>

Та трябва ли църквата и държавата да се сливат? Първият автор смята, че това е необходимо, за да се победи злото. Вторият смята, че това е началото на едно ужасно зло. Дали Бог е поставил водачи, и трябва ли да се бунтуваме срещу водачите? Как трябва да се отнасяме към ръководителите, които предявяват претенции за власт над религиозните дела? Това са въпроси, които са обсебвали историята в продължение на столетия. Свързано е с това как разбираме Бога, Неговото управление, и Неговия закон. Начина по който гледаме на властта се оформя от това как гледаме на най-висшата власт – Бог – независимо дали вярваме, че Той съществува или не.

Църква и държава в нацистка Германия

Hitlers Kampf und Luthers Lehr
Des deutschen Volkes gute Wehr

На този пропагандаторски плакат от 1933 г. е написано: *“Борбата на Хитлер и учението на Лутер са най-добрата защита за немския народ.”* (Среща с историята и с нас самите)

Междувременно в Америка този плакат бил използван, за да се покаже, че Германия е срещу християнството. Не виждаме ли и днес мнозина да казват, че християнството е атакувано? (Институтска библиотека и архив - Хувър)

Не е нужно да се връщаме при Константин, за да намерим едно уместно изследване по темата за единството на църквата и държавата. Има много по-прясна история за изследване. Говорейки за нацистка Германия, по никакъв начин не искам да петня Германия или да казвам, че ние сме по-праведни от тях. Всъщност техният контекст е забележително подобен на нашия, и това прави историята на Германия един изключително важен за изучаване период. Може да се докаже, че от началото до средата на ХХ-ти век Германия била най-развитата, най-културната и най-образованата страна в света. Точно защото били толкова компетентни и напреднали, техният държавен апарат бил движан толкова добре, а накрая и репресивният им режим бил така всеобхватен. Ето какъв бил фашисткия модел: частна индустрия, религия, развлечения, и гражданско общество, което работело единно и ефективно изцяло под ръководството на държавата.

Германия била нация, която виждала себе си като заплашена – нейният статус и позиция били подкопавани както от външни, така и от вътрешни врагове. Тя искала да вземе драстични мерки с цел повишаване на сигурността, било то срещу реална или предполагаема заплаха. Изисквала се само една гениална сила, която да си проправи пътя в този вакуум. И когато кризата дошла, не само, че мерките за запазване на конституцията се оказали недостатъчни, медията се оказала мекушава, а народът искал да върви напред непоколебимо – но и църквите - онези предполагаеми крепости на моралността, също ревностно се качили на борда. Посредством разбирането им за властта, и това как Бог действа в политическата сфера, те също били уловени в потенциала на тази нова, съблазнителна и ултра-изкусна сила.

Нацисткото управление внесло основни промени в протестантските църкви в Германия. Първо, нацисткото ръководство било подкрепено от Немското християнско движение – една група протестанти, които искали да комбинират в едно движение християнство и националсоциализъм, за да “изключат всички онези, които смятали за нечисти и да приемат всички ‘истински немци’ в една духовна родина на Третия Райх.”

Второ, нацисткото ръководство карало протестантите да обединят всички местни църкви в една национална църква под централното командване на Лудвиг Мюлер – известен пастор, член на нацистката партия, който бил назначен в Райха за епископ. Много немски протестанти възприели тези промени. Подкрепяйки Германското християнско движение и Мюлер, те могли да продължат да упражняват вярата си и в същото време да покажат, че подкрепят Хитлер. В едно национално гласуване осъществено от протестантите през юли 1933 г., Германските християни били подкрепени от две трети от гласуващите, и Мюлер спечелил националните избори, ставайки техен ръководител. (<https://www.facinghistory.org/holocaust-and-humanbehavior/chapter-5/protestant-churches-and-nazi-state>)

Споделяйки това, аз замолвам читателя да помисли върху представения тук принцип, относно социалния ум на човешките същества, когато е поставен под стрес, и колко далече желае той да стигне в почитането на един властови източник, който е в състояние да успокои този стрес – особено, ако е в състояние да направи това извънредно бързо. Не сме ли били обучавани да се покланяме на съревнованието и изпълнението? Културните обстоятелства се променят, но от светска гледна точка, страхът винаги ще иска повече сигурност, а силата винаги ще иска повече контрол. Но тази огромна християнска подкрепа в полза на Хитлер е тревожна. Та нали от протестантите се очаква да протестират и да бъдат против централизирания контрол? А католическата църква не е ли един неутрален арбитър в полза на мира; защо тя толкова много е искала да подкрепи един диктатор? Наистина, ако някой разгледа диктаторите из цяла Европа през Втората световна война – Мусолини, Франко и Хитлер – всички те са имали рамото и подкрепата на католическата църква.

Изборният плакат на Хитлер използва конкордата от 1933 г. (подписан между Германия и Ватикана)

“Защо един католик е длъжен да гласува за парламентарния списък на Адолф Хитлер? Защото в национално-социалистическата държава иманентно и чрез Райхskonкордатът:

1. Вярата е защитена,
2. Мирът с църквата е подсигурен,
3. Моралността на обществото е съхранявана,
4. Неделята е освещавана,

5. Католическите училища са поддържани,
6. Католическата съвест вече не е обременявана,
7. Католикът има равни права пред закона и в живота на нацията,

8. Католическите организации и асоциации, доколкото пряко служат на религиозни, благотворителни и културни цели, могат да действат свободно.

Затова католикът е длъжен на 12 ноември [1933 г.] да гласува по следния начин:

Референдум: да Парламентарен избор: Адолф Хитлер“

<http://www.concordatwatch.eu/kb-36931.834>

Целта на тази разработка не е да защитава някаква политика, но да изведе по-дълбоките религиозни причини, поради които човечеството пропада в тези модели на разсъждение. Нашата хипотеза е, че самото ни разбиране за Бога, това как Той съди, какво иска, каква е волята Му за този свят и най-вече как се отнася към онези, които не са съгласни с Него – това е в сърцето на тази морална катастрофа. Лесно е да обичаш своите съюзници; по-трудно е да обичаш враговете си. Исус изразява тази идея в Лука 6:32-36.

Понеже, ако любите само онези, които любят вас, каква благодарност ви се пада? Защото и грешниците любят онези, които тях любят. [33] И ако правите добро само на онези, които на вас правят добро, каква благодарност ви се пада? Защото и грешниците правят същото. [34] И ако давате назаем само на тези, от които се надявате да получите обратно, каква благодарност ви се пада? Защото и грешниците дават назаем на грешни, за да получат обратно равното. [35] Но вие любете неприятелите си, правете добро и давайте назаем, без да очаквате да получите назад, и наградата ви ще бъде голяма и ще бъдете синове на Всевишния, защото Той е благ към неблагодарните и злите. [36] И така, бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден.

Наистина ли характерът на Отец е милостив? Това не изглежда да е начинът по който повечето хора разбират национално-политическата история представена в Стария завет, нито изглежда, че това е начинът по който националните държави възприемат

християнството в момента. Дали Бог желае една хегемонска християнска империя, която диктува законите и правилата на народите в света? Това противоречиво и нестабилно разбиране за Бога позволява лесно манипулиране на християнството. Цитирам подробно от един превод на превъзходната лекция на професор Йохан Нойман относно условията, в които се намират църквите по време на нацистката ера, изнесена в Германия през 1995 г. в Тюбингенския университет:

Църковните ръководители, заедно с много от техните съвременници, споделят едно надценяване на тевтонските добродетели, които били смятани за така полезни на света и особено тенденцията за авторитарни структури и военна организация.

Това което пропуснали епископите е, че свободата и правата на църквите били неотделими от политическата свобода на всеки. Те изглежда не забелязали, че младежките групи и клубове на църквата могат да процъфтяват само, ако всички други организации са свободни в своето съществуване. Те изглежда допусkali – всъщност, може би дори желали — католическата църква да е способна да съществува свободно, дори когато всички останали социални групи - социалистите и либералите, евреите и свободомислещите, бъдат елиминирани. Те разбирали свободата само като "свобода за истината на църквата". Професорът по църковен закон, Джозеф Венер, не беше необикновен в начина по който приветства "Акта за спешни мерки на президента на Райха за защита на немския народ" (от 04. 02. 1933 г.). Поради практични причини това поставило страната под военен закон и позволило на Хитлер да арестува членовете на опозицията, които включвали и верни католици. И все пак той аплодирал това като една "енергична и целенасочена мярка на правителството към национално подобрение" в "борбата срещу враговете на Германската култура и християнския морал".

Немските епископи потвърдили това в своето "Общо пасторско писмо на прелатите от Диоцеза на църквата в Германия на новия Райх" на 03. 06. 1933 г.:

"В нашата свята католическа църква значението и стойността на авторитета са се показали като особено предимство.... Затова за нас като католици никак не е трудно да приемем новото силно ударение върху властта в Германската държава и с готовност се подчиняваме, понеже свидетелстваме, че това е не само една естествена добродетел, но и свръхестествена, а така също и.... За наша голяма радост, ръководителите на новата държава заявиха открито, че основават себе си и делото си на една християнска основа. Това е тържествено и публично посвещение, което е спечелило сърдечните благодарности на всички католици".

До онзи момент много от всичките видове политически опонентите на нацистите са били победени, и, или са изчезнали, или са били в категорията "превантивно задържане", а първите програми срещу евреите и комунистите вече са били в ход. С други думи, епископите се намирали в позиция, в която знаели точно на какво са способни "водещите мъже на Германската държава". Според тях евреите, циганите, хомосексуалистите, социалистите, болшевиките и „либералните декаденти" нямали право на човешко отношение, свобода и защита от закона. По този въпрос епископите и големи клонове от консервативните протестантски християни били съгласни с нацистите. Изглежда епископите са се надявали, че католическата църква може да бъде подсилена, чрез унищожаването на традиционните ѝ опоненти, понеже тя била защитена от Райхсконкордат – един договор, който папата бил подписал с Хитлер.

Това може да спомогне да се обясни триумфалния тон в пасторското писмо: "Никога повече неверието и неморалността, която то влече след себе си, няма да трови сърцевината на немския народ, никога повече убийственият Болшевизъм с неговата омраза към Бога няма да заплашва и да опустошава германските души...." Те приключили пасторското си писмо с надеждата, че "разсъдливостта и енергията на немския Фюрер [ще успеят в] погасяването на всички тези различни искри и горящи главни, чийто замисъл е да раздухат страхотни пожари срещу католическата църква".

...Наистина, вътрешното влечение на християнството към тоталитарния нацизъм – както в неговите римокатолически, така и протестантски форми – е доста изненадващо.

Никоя от немските протестантски църкви, които нямали конкордати не тръгнали с Хитлер, но те също направили компромис. Тази гравюра се намира на амвона във възпоменателната църква на Мартин Лутер в Берлин. Не нея е изобразен Исус зад един войник на Вермахта с шлем. (От другата страна се намира враждебен евреин, който е сграбчил здраво свещената си книга!) Първоначално стените са били украсени със свастики, но после били премахнати, защото в момента нацистският символ е незаконен в Германия. Камбаните на църквата също били релефно украсени със свастики, но през 1942 г. били претопени, за изработването на пушки и амуниции.

http://www.concordatwatch.eu/showkb.php?org_id=858&kb_header_id=43191&order=kb_rank%20ASC&kb_id=36941

Спомнете си как Библията казва, че “няма нищо ново под слънцето”. Не се ли смята в момента, че западните ценности са атакувани, както се е смятало, че са атакувани в Германия? Не се ли гледа на авторитета като на необходимост, дори и когато той има някои противни качества? Не се ли изискват нездравни договори, понеже “целта оправдава средствата”? Но имаме картина за това накъде води една такава мисловна поредица в историята на нацистка Германия. В края на речта си, професор Нойман отбелязва с изненада липсата на самосъзнание от страна на немските църкви след 1945 г. Нищо не е било научено; има малко покаяние. Но

изненадани ли сме от това? Цели 2000 години след смъртта на Исус и ние продължаваме да правим същите грешки, защото все още имаме същото погрешно разбиране за Божия характер: Смятаме че Бог предпочита една група за сметка на изключването на останалите, и, че Той ще унищожи онези, които не са част от плана. По-дълбоко от това дали изповядвате, че сте християнин или сте се отрекли от религията на детството си, или това дали сте кръстен или не. Става въпрос за това как възприемате авторитета, справедливостта, милостта и закона; какъв си представяте, че е Създателят, дори и ако интелектуално не смятате, че съществува такъв. Представите ни за управление, власт, прощение и съд – всички тези концепции са стигнали до нас посредством една религиозна перспектива. Почти всеки исторически светоглед има едно схващане за Създател – дизайнер, който е направил този свят. Така всяка личност, съзнателно или не, вече има някаква представа за това дали Създателят е добър или лош, алтруистичен или себичен. Върху този въпрос трябва да се работи иначе не може да има мир. Следва продължение от горната извадка:

Протестантският учен по Нов завет, Бернард Шалер, изследвал рисковото отношение между християни и евреи по време на нацисткия период. Той стига до обезпокоителното заключение, че макар частно църковните кръгове да са отхвърлили ясно погромите срещу евреите, нито католическите, нито протестантските свещенослужители и църковни ръководители са се произнесли официално против насилието. Само малцина от тях, като католическият ректор – Бернард Лихтенберг в Берлин и протестантските пастори от Вуртенбург – Юлиус фон Ян, Хелмут Голвитцър и някои други, действително говорили против преследванията на евреите и заели позиция, било то открито или под завоалирани форми. Смущаващо е да се забележи, че дори в техните критични бележки, антисемитизмът никак не бил поставен под въпрос, а дори често бил утвърждаван по един явен начин. С изключение на държавния епископ Вурм, който протестирал пред Федералния министър на правосъдието, повечето духовници от всички църкви, както и по-голямата

част от църковните общественици, също запазили мълчание.

Особено шокиращо е, че църковните ръководители мълчали, не заради страх, а по-скоро, както го казал държавния епископ Хайнрих Рендторф: "от загриженост към принципа". Той обяснил тези принципи по следния начин... "Църквата е благодарна, че най-накрая има отново авторитет. И щом случаят е такъв, би било против религиозните вярвания да се пречи на светската власт, особено щом като това е една от централните точки на правителствената програма". Къде е послушанието към Божието слово, което църквите нормално се обричат да издигат? Дали заповедта: "Не убивай" вече не е Божие слово?

Бог ли е жесток или човекът?

Лесно е за всичко това да се обвини една „организирана религия“. Но все пак религията съществува, независимо дали е организирана или не. В Германия протестът на „неорганизираните“ вярващи от ниските етажи също бил слаб. Докато нашият свят се насочва към един сценарий на последното време, надеждите за светски хуманизъм изглеждат напразни и метафизичните отговори на натуралистичния материализъм клонят към безпомощност. Ние от fatheroflove-bulgaria.com вярваме, че има един Бог, който ще ни помогне – но Той не е Богът на ортодоксалността, който воден от „принцип“ и „авторитет“ измъчва и убива враговете си. За нас Бог наистина е **“милостив, жалостив и дълготърпелив,”** Изход 34:6, и има същия характер като Своя Син Исус. Наистина вярваме, че мисията на Неговия Син е да покаже, че Отец не използва, и няма да използва сила, за да елиминира враговете Си; Той по-скоро носи страданията на целия свят, и всеки един в него. Като Свои деца, Той обича еднакво всички с чиста агапе-любов. Разбираме, че една такава картина за Бога изглежда

фантастична и извънземна, отвъд пределите на Библията, и, че алтернативното гледище – за един Бог, който изгаря враговете си, води война с неверните народи, и съди хората като такива, които са се провалили – изглежда като основано върху камък. И все пак вярваме, че възгледа за Бога, така както е представен на Мойсей – *“милостив, жалостив, дълготърпелив и изобилстващ с доброта и истина”* – е не само възможен, но и библейски; намира се там в Словото, за всички онези, които ще го изучават. Всъщност ние вкусихме от добротата на Бога и копнеем да я споделим; ето защо пишем това...за да поведем, теб, читателю, към небесните истини. Не правим това само, за да изложим провалите на човека, които и без това са твърде очевидни. Представената тук остра критика, не е достатъчна. Целта на тази кратка книжка е да предложи една диагноза на проблема, с надеждата, че твоето любопитство и копнеж ще се събудят и ще се повишат, и, че, след това, ще направиш стъпката да се свържеш с нас за едно надграждащо се лекарство на име „**Агапе**“, давайки си по този начин шанса да размислиш над една по-различна перспектива.

Нека всеки човек бъде напълно убеден в ума си.

Римляни 14:5

Преди да кажеш, че една картина за Бог, в която “няма въобще никаква тъмнина” е невъзможна, ние те умоляваме поне да помислиш върху доказателството, което изследвахме с толкова изтощение, сълзи, трудности и молитва. Борбата по темата за Божия характер е най-важната задача, поставяна за човека, която отговаря на най-дълбоките въпроси на душата. Самият Исус се молил точно преди Своето разпъване: *“Това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог...”* Йоан 17:3. Фактът, че тази фраза е централна в последната молитва на Исус, и, че, само чрез благодат, „*можем да познаем*“ и разберем Неговия Баща, показва колко трудно е за нас добиването/получаването на това познание. И ако ще трябва да

избегнем неизбежното насилие, което идва от едно погрешно разбиране за Божия характер, ще трябва да направим нещо повече от простото пренебрегване на проблема, което човекът е правел в продължение на хилядолетия... Ще се нуждаем от това да познаем истинския, чист и любящ характер на Бога. Като християни - представители на Христос - вярваме, че нашата отговорност е да споделим това ново разбиране и да поправим грешките на предците ни. Обречени сме да повторим същите грешки, ако проблемът не бъде разрешен.

Професор Нойман завършва своята лекция със следната мисъл:

На 26. 04. 1933 г. Хитлер казал на католическия епископ Бернинг: "Религиозните войници са най-ценните. Те вършат най-доброто от себе си. Затова ние ще запазим сектантските училища...."

Църквите тихо съучаствали във време, когато все още можели да говорят; ето за какво трябва да отговорят. Това, че си замълчали по-късно поради страх е нещо, за което днес никой не трябва да ги вини, но това само по себе си показва ясно, че като институции, те не са били по-добри от който и да е. Както толкова много други по време на нацисткия период, църквите били завлечени от течението. Не говорили за мир и не призовавали за справедливост и със сигурност не поставили никакъв стандарт за морално поведение. Напротив, с техните директиви за одобрената от Бога власт, те успокоявали разтревожените съвести на много германци, и действително дискредитирали, а често и криминализирали гласа на индивидуалната съвест. Църквите били низки и по-виновни от останалите, които действали по подобен начин, защото повели хората настрана, апелирайки към Божиите заповеди. Те били огледала на своето общество, но по никакъв начин не били модели за морално поведение. По време на нацисткия период – а и сега – като цяло те само са проповядвали това,

което е съответствало на времената – или според техните интереси.

http://www.concordatwatch.eu/showkb.php?org_id=858&kb_header_id=43191&order=kb_rank%20ASC&kb_id=36941

Ние вярваме, че Бог не убива, и че следва собствените Си заповеди. Десетте заповеди са копие на Божия характер. Законът, Неговото управление и Неговото поддържане на вселената са един изблик на Неговата доброта и милост. Вярваме също, че можем да докажем това, когато изследваме Библията с очите на Божия Син, Исус Христос.

Повечето хора на тази земя копнеят да живеят един живот, който е свободен от контрола и насилието на другите, но е невъзможно да се избяга от този тип съществуване докато Богът на който се кланяме е един, който насилва и контролира. Никога не можем да имаме хармония между народите, когато един народ е предпочетен, а останалите трябва да бъдат смазани и унищожени.

Книгата „[Arape](#)“ е сериозен опит да се покаже един различен режим на мислене за отношението между Бог и насилието, и това полага по-добра основа за живота на обществото, независимо дали сме съгласни едни с други.

Националният социализъм не бил нещо “случайно“, което е станало в Германия - неочаквано събитие, което превзело немския народ и Европейския континент; и той определено не една катастрофа, която се развихрила изведнъж пред християнските църкви. По-скоро той бил последица от немските политически и теологични традиции.

Елате сега, та да разискваме, каза ГОСПОД... ИСАЯ 1:18

В името на Бога

Провалът на политическото християнство

В сблъсъка на нациите за господство и контрол над земните ресурси, малко са нещата, които имат по-мотивираща роля от вярата, че Бог ни е избрал за негов народ и ще покори и смаже враговете ни.

Призивът към един войнствен Бог, който се отразява в учението на тези така наречени християнски нации е накарал много хора да отхвърлят християнството като религия на война и насилие.

Авторът на тази книжка беше такъв човек преди да се срещне с някои християни на едно необичайно място, за да открие път към едно различно разбиране за Бога и Христос. планът на тази книжка е да изобличи фалшивата практика на нациите, използващи християнската религия, за да постигнат амбициите си.

Най-голямото произшествие във всичко това е възгледът за Бога, който е бил представен пред света, и който кара мнозина да обръщат гърба си. поканени сте да отправите различен поглед към този проблем и да размислите над това, че щом Исус е дошъл като княз на мира, то тогава неговият Баща – единият истинен Бог, е Царят на мира, а не творец на войни както мнозина предполагат.